

ואמרה "סבא, תפוש אותי, בבקשה!"
הצלחתי. הצפרדע אמנם הרגישה את צל
המקל ורצתה לצלול, אבל שמתתי את
הרשת תחתיה כך שקפצה לתוכה. היא
התפתלה ורצתה לקפוץ החוצה אבל דינה

יכלה בסוף לקחת אותה בזהירות לידה.
ואז היא ישבה בשקט על היד של דינה
ונהנתה מהשמש. דינה כופפה מעליה את
ראשה, אך הצפרדע קפצה מיד למים
הקרים.
"סבא, זה לא הנסיך צפרדע" אמרה דינה

סבא, דינה ונסיך צפרדע

נכדתנו דינה ביקרה אתמול אצלנו. בריכת
הגן שלנו עניינה אותה במיוחד. היא
ספרה שלוש-עשרה צפרדעים ירוקות
ששחו במים, ישבו על עלי שושנות מים
וחטפו זבובים, או התחממו בשמש על
אבנים או בדשא.

השתדלנו להתקרב בשקט כי הן שומעות
היטב וקופצות מיד למים בכל רשרוש.
אבל אחרי שעמדנו כמה דקות בקצה
הבריכה הן היו חוזרות ותופסות את
מקומותיהן הקודמים.

את האגדה על נסיך צפרדע סיפרתי
לדינה כבר מספר פעמים. היא גם ראתה
את הסרט ביחד עם סבתא ואחיה בני
שמונה ועשר.

שאלתי אותה איזו מהצפרדעים יכולה
להיות הנסיך. היא הצביעה על אחת
שישבה בשקט במים עם כל ארבעת
הרגליים פרושות. נתנה לי את הרשת

ניגבה את פיה ובמקום "הוא קר ומגעיל!"
קראה בהתלהבות:
"שמעת סבא? הוא אמר 'תודה!'"
"כן, זה שמעתי. אבל לצערנו הוא לא הפך
לנסיך אלא נשאר צפרדע וחזר לחברים
שלו."
"זה לא נעשה ככה מיד, סבא! שוש מגן
הילדים סיפרה לנו שזה קורה רק בחצות
הלילה ורק באור הירח."
"כן, את הולכת לגן של ילדי הטבע. אתם
עוקבים אחרי חיות וצמחים ויודעים כל
טוב יותר ממני."
"סבא, לך מותר בערב להישאר יותר זמן.
תוכל ללכת הלילה לבריכה?"
"כן, זה אוכל."
אבל היא עדיין לא הייתה משוכנעת:
"סבא, אבל אתה חייב באמת ללכת!"
"טוב, אעשה זאת!"
"מבטיח?"
"כן, מבטיח!"

בהחלטיות "הוא לא רצה בכלל שאנשק
אותו!"
"לא" אמרתי "הוא גם קטן מדי! אבל זה
שם יכול להיות!" הצבעתי על צפרדע
גדולה, ירוקה עם נקודות צהובות, שבדיוק
אז טיפסה על עלה של שושנת מים.
"כן סבא. זה בוודאי הוא!"
הושטתי בזהירות את הרשת אל קצה
העלה הגדול. הצפרדע ראתה זאת כי
זזה, אבל במקום לקפוץ למים קפצה
בהתנדבות לרשת. הרמתי אותה. היא
התנהגה שונה לגמרי. לא התפתלה ולא
ניסתה לקפוץ החוצה. ישבה בשקט בתוך
הרשת ועיניה הקטנות הביטו כלפי מעלה.
דינה הוציאה אותה והצפרדע ישבה בלי
לזוז על היד שלה.
"אז מה? אתה הנסיך המכושף?" שאלתי
בצחוק. באותו רגע דינה נישקה לה מהר
ובקצת בישנות. הצפרדע נתנה קריאה
מוזרה וקפצה לבריכה. דינה אפילו לא

*

כשמבטיחים חייבים לבצע! בחצות הלכתי לגן. הירח המלא, צהוב-אדמדם, האיר בגן כמו בקרני השמש. אפשר היה גם לראות בבירור את האיש על הירח שלגלג עלי. לפני שהגעתי לבריכה ראיתי משהו מוזר יוצא שם. התקרבתי קצת. יצור משונה, חצי צפרדע, חצי אדם עמד על עלה גדול של שושנת מים. לבש מעיל מבריק ועל ראשו ראיתי כתר זהב. רק בחלקו התחתון אפשר היה להבחין ברגלי צפרדע. לא האמנתי לעיניי.

"הרי לא חשבת בכלל, סבא, שנכדתך באמת תשחרר אותי בנשיקה שלה?!"

נשמתי עמוקות. לא יכולתי להבין זאת! אולי, למרות הבטחתי לדינה, הלכתי בכל זאת לישון ועכשיו אני חולם? כן, כנראה ככה זה! שמעתי את תשובתי:

"לאן אתה הולך עכשיו, נסיך מקרקס, בעל גוף עליון אנושי ורגלי צפרדע?" וצחקתי

בקול רם שנשמע בכל הגן.

"מכאן אני עף לארץ נסיכי-צפרדע ותוך שתיים-עשרה שנה, כשדינה תהיה בת שמונה-עשרה, אחזור כדי לשאת אותה לאישה!"

"הה-הה-הה!" צחקתי בלגלוג "תעוף ברגלי צפרדע שלך?"

אך ברגע שאמרתי זאת שמעתי רעש ודפיקה מוזרה. הרגליים האחוריות שלו נפלו ומהגוף צמח זוג כנפיים.

באיטיות הוא התרומם באוויר.

"להתראות! מסור דרישת שלום ממני לדינה! אמור לה שתחכה לי. בעוד כמה שנים אחזור. היא תהיה אז לאשתי ולמלכה של בריכות המים!"

עוד זמן מה הסתכלתי אחריו כשהוא עף לתוך אור הירח ונעשה כל פעם קטן יותר ויותר.

ואז ענן כיסה את הירח ואני עמדתי לבדי בגן חשוק.